

2

113

Svetinja.

Povej mi, u slata svetinja,
Na belih prsih devici,
Prebragi raniki, viséca,
Povej mi po pravici:

Legao si mi dar? Ali dala
Spominek knanka avesta
Iz daljnje božje poti,
Iz dalnjega, tujega mesta?
Povej, ali móra te Gubček
Okrog vratu pripel je
In zraven nedolžno devico
Poljubil in objél je?...

Ali v dōti večerni, skrivnostni
Pred sveto podobo v molitvi
Na ustnicah strastnik si njénih
Drhtela v presladki nadržítvi?

In -- je-li tika sólna
Na blédi obránek pritekla,
Kedar so njéna usta
Njéga ime izrêkla?...

Povej, kakáj je umrla
Tak zgóda, tak mláda devica,
In je-li res, kar pravi
Ta ljudska govorica,
Da kriv je on? ... Ah, ustne,

Žakaj ste se zaprle?
Da bi to skrivnost mi odkrile,
Oči, ah kakaj ste umrle? —
Zaprle so se, da na večno
Njegovo ime kamolčijo,
Umrle so pač, da z ukóri
Življenja mu več ne grenijo.

3 V samôstah.

Zakna sapica pihlja
Skorivéje hoj sedénih.
Na stericah osamljenih
Mislim náte, ljubica.

Tu se je razlégala
Smeha polna govorica,
Da je plašna ververica
Po drevésih bégala.

ah, zdaj ptičice molče
V svojih gnérdih opleténih,
Od dreves, od trav sedénih
Rôzne kapljice visé.

Jar pa, jar pa hódim sam,
Lepe dni ve premočujem,
In kar tēbe več ne čujem,
Več smejáti se ne znam.

